

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobců: a) Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov**, se sídlem Chotíkov 363, Chotíkov, a **b) Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **Plzeňská teplárenská, a.s.**, se sídlem Doubravecká 2760/1 Plzeň, *zastoupené JUDr. Robertem Vargou, advokátem se sídlem Vlastina 23, Plzeň*, v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci a) Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov náklady řízení ve výši 3.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci b) Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu náklady řízení ve výši 3.047,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Osobě zúčastněné na řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Společnost Plzeňská teplárenská, a.s., požádala dne 2. 3. 2012 o vydání rozhodnutí o umístění stavby Závod na energetické využití komunálního odpadu Chotíkov (ZEVO Chotíkov) na pozemcích parc. č. 920/3 v k.ú. Kůstí a parc. č. 558/1, 558/195, 712/1, 720/4, 720/5, 720/6, 720/8, 720/9, 720/10, 720/11, 720/12, 720/15, 720/16, 720/17, 720/18, 720/19, 720/20, 720/21, 720/22, 720/23, 720/26, 720/27, 720/28, 720/29, 720/30, 720/31, 720/32, 720/33, 720/34, 720/36, 725/2, 725/32, 725/33 a 725/34 v k.ú. Chotíkov.

Dne 1. 6. 2012 pod čj. OV-Asc/12440/2012 Městský úřad Nýřany, odbor výstavby (dále též jen „*stavební úřad*“), *I.* vydal rozhodnutí o umístění této stavby, *II.* stanovil podmínky pro umístění uvedené stavby a *III.* vydal rozhodnutí o námitkách účastníků řízení. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala odvolání občanská sdružení (spolky) Děti Země – Plzeň, Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov. Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje (dále též jen „*odvolací správní orgán*“), podaná odvolání zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Územní plánování bylo v rozhodném období upraveno zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 (dále též jen „*stavební zákon*“).

Posuzování vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví bylo v rozhodném období upraveno zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění účinném od 1. 7. 2010 do 30. 1. 2012 (dále též jen „*zákon č. 100/2001 Sb.*“).

II. Některé otázky řízení před soudem

II.A Spojení věcí

Proti výše uvedenému rozhodnutí odvolacího správního orgánu byly podány dvě samostatné žaloby.

Žalobou předanou k poštovní přepravě dne 14. 12. 2012 a došlou soudu dne 17. 12. 2012 se žalobce *Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov* domáhalo zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12 (tato žaloba byla u zdejšího soudu zapsána pod sp. zn. 30A 75/2012).

Žalobou doručenou na elektronickou podatelnu soudu dne 17. 12. 2012 se žalobce *Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu* taktéž domáhalo zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, a rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, a dále vyslovení nezákonnosti závazného stanoviska Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 28. 2. 2011, čj. ŽP/13331/10, a stanoviska Krajského úřadu

Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 17. 2. 2012, zn. ŽP/1175/12, sp. zn. ZN/3448/ŽP/11 (tato žaloba byla u zdejšího soudu zapsána pod sp. zn. 30A 76/2012).

Podle § 39 odst. 1 s. ř. s. samostatné žaloby směřující proti těmto rozhodnutím anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání.

V obdobné situaci byl zaujat tento názor: „*Je třeba nejprve předeslat, že v daném případě byly u krajského soudu [= Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice] podány dvě samostatné žaloby dvěma účastníky správního řízení - občanskými sdruženími, které však obě směřovaly proti těmto rozhodnutím (stavebnímu povolení). Krajský soud ve věcech směřujících proti totožnému správnímu rozhodnutí vedl dvě samostatná řízení a v závěru rozhodl dvěma rozsudky o totéž správním rozhodnutí. Napadené rozhodnutí tedy bylo zrušeno dvěma rozsudky (byť datovanými stejného dne) - dvakrát. Taková situace je procesně nepřijatelná. Nutno uvést, že k obdobné procesní situaci se již Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2008, č. j. 1 As 21/2007 – 272 ...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, čj. 6 As 35/2008-163).*

Jelikož u žalob vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 30A 75/2012 a pod sp. zn. 30A 76/2012 byla procesní situace obdobná jako v uvedených případech projednávaných a rozhodovaných Krajským soudem v Hradci Králové, pobočkou Pardubice, předseda senátu Krajského soudu v Plzni dne 16. 12. 2013 podle § 39 odst. 1 s. ř. s. za použití citovaného výkladu výše uvedenou žalobu žalobce Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov a výše uvedenou žalobu žalobce Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu, které směřují proti těmto správnímu rozhodnutí, spojil ke společnému projednání s tím, že tyto věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 30A 76/2012.

II.B K rozsahu přezkumu

Žalobci a) i b) namítají, že žadatel vyčlenil záměr Horkovodní přípojka DN 250 ze ZEVO Chotíkov do Plzně (dále též jen „*Horkovodní přípojka*“) do samostatného řízení, aby tato přípojka nebyla posuzována z hlediska vlivů na životní prostředí společně se samotným ZEVO Chotíkov a žadatel se tak vyhnul tzv. velké EIA.

K tomu soud konstatuje, že žadatel Plzeňská teplárenská, a.s., podal žádost o vydání územního rozhodnutí zvlášť pro záměr ZEVO Chotíkov a zvlášť pro záměr Horkovodní přípojka. Před stavebním úřadem proto probíhala samostatná územní řízení o záměru ZEVO Chotíkov a o záměru Horkovodní přípojka. Stavba Horkovodní přípojka byla umístěna rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 23. 5. 2012, čj. OV-Mrá/11826/2012, a stavba ZEVO Chotíkov rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012. Odvolací správní orgán rozhodl o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby Horkovodní přípojka dne 22. 8. 2012 pod čj. RR/2324/12 a o odvoláních proti rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov dne 15. 10. 2012 pod čj. RR/3178/12.

Zdejší soud má za to, že samostatné posuzování záměrů ZEVO Chotíkov a Horkovodní přípojka není v rozporu s právními předpisy.

Námitkou porušení zákona č. 100/2001 Sb. ve vztahu k Horkovodní přípojce se tedy lze zabývat v řízení o žalobě proti rozhodnutí [o odvolání proti rozhodnutí] o umístění Horkovodní přípojky, kdežto v řízení o žalobě proti rozhodnutí [o odvolání proti rozhodnutí] o umístění ZEVO Chotíkov se možno zabývat porušením uvedeného zákona toliko ve vztahu k ZEVO Chotíkov. Žalobce *a)* brojil zvlášť proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2012, čj. RR/2324/12 (u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. 57A 82/2012), a zvlášť proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12 (u zdejšího soudu původně vedeno pod sp. zn. 30A 75/2012 a později spojeno pod sp. zn. 30A 76/2012). Soud se tudíž vypořádává s namítaným porušením zákona č. 100/2001 Sb. ve vztahu k Horkovodní přípojce jen v rámci řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 57A 82/2012, ne však též v rámci řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 30A 76/2012. Pro úplnost se dodává, že o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 22. 8. 2012, čj. RR/2324/12, rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. 6. 2014, čj. 57A 82/2012-90 (v podrobnostech se odkazuje na odůvodnění tohoto rozsudku, je k dispozici na www.nssoud.cz).

II.C K osobám zúčastněným na řízení

Ve smyslu § 34 odst. 2 věty druhé s. ř. s. předseda senátu osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě.

Podle § 42 odst. 4 věty první s. ř. s. je-li zřejmé, že doručování osobám zúčastněným na řízení bude neúměrně zdlouhavé, nákladné, administrativně náročné anebo nemožné, zejména pro jejich velký počet nebo proto, že je nelze jednotlivě určit, lze jim na základě opatření předsedy senátu doručit vyvěšením rozhodnutí nebo jiné písemnosti na úřední desce soudu.

Ve věci původně vedené pod sp. zn. 30A 75/2012 byly vyrozumění a výzva osobám, které přicházely v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, podle § 34 odst. 2 s. ř. s. vyvěšeny na úřední desce soudu od 3. 6. do 3. 7. 2013 (viz čl. 72-76 a 79 spisu ve věci původně vedené pod sp. zn. 30A 75/2012). Ve věci vedené pod sp. zn. 30A 76/2012 byly vyrozumění a výzva osobám, které přicházely v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, podle § 34 odst. 2 s. ř. s. vyvěšeny na úřední desce soudu od 22. 7. do 21. 8. 2013 (viz čl. 136-139 a 139a spisu ve věci vedené pod sp. zn. 30A 76/2012).

Podle názoru soudu tak byly splněny zákonné podmínky pro uplatnění práv potenciálních osob zúčastněných na řízení.

II.D K doručování žalob

Komu se doručuje žaloba, je upraveno v § 74 odst. 1 větě první s. ř. s. Předseda senátu nedoručoval žalobu žalobce *a)* žalobci *b)* a žalobu žalobce *b)* žalobci *a)* proto, že tak není výslovně stanoveno v soudním řádu správním, a zejména proto, že ve věci bylo nařízeno jednání, při němž byly dne 3. 6. 2014 podrobně rekapitulovány žaloba Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (dopoledne) a žaloba Děti Země – Klubu za udržitelnou dopravu (odpoledne).

III. Řízení před správními orgány

Postup podle zákona č. 100/2001 Sb.

V srpnu 2011 byla Ing. Karlem Vurmlem, CSc., zpracována dokumentace záměru ZEVO Chotíkov (v Informačním systému EIA na internetových stránkách CENIA – <http://www.cenia.cz> pod kódem PLK1595). Následně společnost Plzeňská teplárenská, a.s., předložila dokumentaci záměru ZEVO Chotíkov Krajskému úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí (datováno dne 25. 8. 2011 a došlo příslušnému úřadu dne 26. 8. 2011). K dokumentaci záměru ZEVO Chotíkov se mj. vyjádřilo občanské sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (datováno dne 28. 9. 2011, předáno k poštovní přepravě dne 29. 9. 2011 a došlo příslušnému úřadu dne 30. 9. 2011). V prosinci 2011 zpracoval posudek záměru ZEVO Chotíkov prof. Ing. Vladimír Lapčík, CSc. (v Informačním systému EIA na internetových stránkách CENIA – <http://www.cenia.cz> pod kódem PLK1595). K posudku záměru ZEVO Chotíkov se mj. vyjádřilo občanské sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (datováno dne 23. 1. 2012 a došlo příslušnému úřadu dne 23. 1. 2012) a občanské sdružení Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu (datováno dne 23. 1. 2012 a došlo příslušnému úřadu dne 23. 1. 2012). Veřejné projednání dokumentace a posudku záměru ZEVO Chotíkov se konalo dne 25. 1. 2012. Na těchto podkladech zpracoval zpracovatel posudku prof. Ing. Vladimír Lapčík, CSc., vypořádání písemných vyjádření k posudku a vyjádření z veřejného projednání záměru ZEVO Chotíkov (datováno dne 2. 2. 2012). Dne 17. 2. 2012 pod zn. ŽP/1175/12, sp. zn. ZN/3448/ŽP/11, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, vydal k záměru ZEVO Chotíkov souhlasné stanovisko podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb. z hlediska přijatelnosti vlivů záměru na životní prostředí.

Řízení o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby

Dne 2. 3. 2012 Plzeňská teplárenská, a.s., podala Městskému úřadu Nýřany, odboru výstavby, žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov. Dne 29. 3. 2012 pod sp. zn. OV-Asch/4953/2012, čj. OV-Asc/7346/2012, Městský úřad Nýřany, odbor výstavby, oznámil zahájení územního řízení a pozval k veřejnému ústnímu jednání na den 3. 5. 2012. Dne 2. 5. 2012 byly Městskému úřadu Nýřany, odboru výstavby, doručeny námítky občanského sdružení Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu k územnímu řízení o umístění stavby ZEVO Chotíkov. Téhož dne jsou datovány námítky občanského sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov k územnímu řízení o umístění stavby ZEVO Chotíkov. Dne 3. 5. 2012 se konalo ústní jednání ve věci územního rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov.

Usnesením ze dne 4. 5. 2012, sp. zn. OV-Mrá/10305/2012, čj. OV-Mrá/10408/2012, vedoucí odboru výstavby Městského úřadu Nýřany rozhodl, že úřední osoba M.A. není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení vedeném pod sp. zn. OV-Asch/4953/2012. Proti usnesení vedoucího odboru výstavby Městského úřadu Nýřany ze dne 4. 5. 2012, čj. OV-Mrá/10408/2012, se odvolalo občanské sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (podáno dne 21. 5. 2012). Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2012, čj. RR/1755/12, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, usnesení vedoucího odboru výstavby Městského úřadu Nýřany ze dne 4. 5. 2012, čj. OV-Mrá/10408/2012, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu, který usnesení vydal, k novému projednání. Usnesením ze dne 2. 7.

2012, čj. OV-Mrá/15308/2012, vedoucí odboru výstavby Městského úřadu Nýřany znovu rozhodl, že úřední osoba M.A. není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení vedeném pod sp. zn. OV-Asch/4953/2012. Proti usnesení vedoucího odboru výstavby Městského úřadu Nýřany ze dne 2. 7. 2012, čj. OV-Mrá/15308/2012 se odvolalo občanské sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (podáno dne 20. 7. 2012). Rozhodnutím ze dne 3. 9. 2012, čj. RR/2681/12, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, usnesení vedoucího stavebního úřadu Městského úřadu Nýřany ze dne 2. 7. 2012, čj. OV-Mrá/15308/2012 potvrdil (nabylo právní moci dne 5. 9. 2012).

Dne 1. 6. 2012 pod sp. zn. OV-Asch/4953/2012, čj. OV-Asc/12440/2012, Městský úřad Nýřany, odbor výstavby, *I.* vydal rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov, *II.* stanovil podmínky pro umístění uvedené stavby a *III.* vydal rozhodnutí o námitkách účastníků řízení.

Řízení o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby

Proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, o umístění stavby ZEVO Chotíkov se odvolalo mj. občanské sdružení Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu (podáno dne 2. 7. 2012) a občanské sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (podáno dne 10. 7. 2012). Dne 28. 8. 2012 pod čj. MMR-28731/2012-83/1794 Ministerstvo pro místní rozvoj sdělilo, že ředitel Krajského úřadu Plzeňského kraje není v řízení o odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, oprávněnou úřední osobou ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu, a proto se na něj ust. § 14 správního řádu nevztahuje. Usnesením ze dne 10. 9. 2012, čj. KŘE/1222/12, ředitel Krajského úřadu Plzeňského kraje rozhodl, že vedoucí odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje Ing. arch. Miloslav Michalec není vyloučen z projednávání a rozhodování v odvolacím řízení proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012 (nabylo právní moci dne 5. 10. 2012). Usnesením ze dne 24. 9. 2012, čj. RR/2946/12, vedoucí odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje rozhodl, že právnička odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje Mgr. Jaroslava Milerová není vyloučena z projednávání a rozhodování v odvolacím řízení proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012 (nabylo právní moci dne 13. 10. 2012). Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, odvolání občanského sdružení Děti Země – Plzeň, občanského sdružení Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a občanského sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, potvrdil.

IV. Žalobní body

Z důvodu uvedeného v závěru bodu VIII. odůvodnění tohoto rozsudku byla rekapitulace soustředěna toliko na námitky týkající se možného vyloučení úředních osob podle § 14 správního řádu.

IV.A Žaloba žalobce a) Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov

Sub III. žaloby Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov trvá na námitce podjatosti úředních osob zařazených do správního orgánu I. stupně, jakož i všech úředních osob zařazených do Krajského úřadu Plzeňského kraje, zejména, nikoliv však výhradně, Mgr. Jaroslavy Milerové, pověřené úřední osoby, Ing. arch. Miloslava Michalce, vedoucího odboru regionálního rozvoje, a Mgr. Jiřího Leščínského, ředitele Krajského úřadu Plzeňského kraje. Žalobce tuto svou námitku podjatosti uplatňuje opakovaně, když ji uplatnil již několikrát v průběhu řízení před orgánem I. stupně i v odvolání proti rozhodnutí orgánu I. stupně. Důvodem namítané podjatosti je skutečnost, že žalovaný je účastníkem *Dohody o partnerství a spolupráci na Integrovaném systému nakládání s komunálními odpady v Plzeňském kraji* (dále také „Dohoda o spolupráci“) uzavřené dne 6. 4. 2010 mezi Plzeňským krajem, městem Plzeň, Plzeňskou teplárenskou, a.s., a Sdružením měst a obcí. V rámci Dohody o spolupráci její účastníci deklarují „... společný zájem na vytvoření Integrovaného systému nakládání s komunálními odpady v Plzeňském kraji s vybudováním zařízení na energetické využití směsných komunálních a podobně vhodných odpadů na území Plzeňského kraje (t.č. v katastru obcí Chotíkov a Města Touškov).“ V této souvislosti se žalovaný v čl. I. odst. 2 Dohody o spolupráci výslovně zavázal „... v rámci svých kompetencí a možností a bez zbytečných odkladů poskytnout maximální součinnost směřující k realizaci výše uvedeného záměru.“ Je tak nepochybné, že se Plzeňský kraj zavázal aktivně činit veškeré kroky vedoucí k realizaci stavby ZEVO Chotíkov, proto je nezávislost Krajského úřadu Plzeňského kraje a všech jeho zaměstnanců na výsledku řízení zcela vyloučena. V této souvislosti se žalobce nemůže ztotožnit se závěrem Ministerstva pro místní rozvoj obsaženým ve sdělení ze dne 28. 8. 2012, čj. MMR-28731-2012-83/1794, citovaným v napadeném rozhodnutí, totiž, že v dané věci se na ředitele krajského úřadu nevztahuje ust. § 14 správního řádu, neboť „... není v řízení o odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu oprávněnou úřední osobou ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu ...“ Žalobce je přesvědčen, že Ministerstvo pro místní rozvoj ČR posoudilo jeho námitku po právní stránce vadně, když nevyslovilo podjatost ředitele Krajského úřadu Plzeňského kraje proto, že není oprávněnou úřední osobou, když v návaznosti na toto rozhodnutí ředitel usnesením ze dne 10. 9. 2012, čj. KŘE/1222/12, rozhodl o nepodjatosti Ing. Michalce, čímž značně do řízení vstoupil.

V tomto žalobním bodě se dále uvádí, že žalobce je navíc přesvědčen o absolutní nesprávnosti takového závěru Ministerstva pro místní rozvoj, které dostatečně nezohlednilo vzájemnou podřízenost a odpovědnost zaměstnanců Krajského úřadu Plzeňského kraje a Plzeňského kraje, jak vyplývá z příslušných ustanovení zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, v platném znění. Podle § 61 odst. 3 zákona o krajích hejtman po předchozím souhlasu ministra vnitra jmenuje a odvolává ředitele krajského úřadu, stanoví jeho plat a ukládá mu úkoly. Dle § 69 zákona o krajích je ředitel krajského úřadu zaměstnancem kraje, za plnění úkolů svěřených krajskému úřadu v samostatné a přenesené působnosti je odpovědný hejtmanovi, přičemž řediteli krajského úřadu ukládají úkoly výlučně zastupitelstvo kraje, rada kraje či hejtman. Podle § 69 odst. 2 písm. e) zákona o krajích je ředitel krajského úřadu nadřízeným všech zaměstnanců kraje zařazených do krajského úřadu a kontroluje jejich činnost. Kontrolu výkonu přenesené působnosti (nepochybně tedy i kontrolu činnosti stavebních úřadů resp. odboru regionálního rozvoje) pak v souladu s § 88 odst. 1 zákona o krajích provádí právě ředitel krajského úřadu. Právě uvedené lze tedy shrnout tak, že zaměstnanci krajského úřadu jsou podřízenými ředitele krajského úřadu, kterému odpovídají za plnění jim ředitelem (resp. prostřednictvím vedoucích jednotlivých odborů) svěřených

úkolů s tím, že ředitel krajského úřadu je přímo podřízený a odpovědný hejtmanovi, přičemž je úkolován právě hejtmanem, zastupitelstvem a radou kraje. Vzhledem k faktickému vztahu vzájemné podřízenosti a skutečnosti, že zaměstnancům Krajského úřadu Plzeňského kraje zadává úkoly a odměňuje je Plzeňský kraj, jako jejich zaměstnavatel, a vzhledem k existenci výše citované Dohody o spolupráci, lze důvodně pochybovat o nestrannosti a objektivnosti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje týkajících se stavby ZEVO Chotíkov. Dle právního názoru žalobce za takové situace není možné, aby Krajský úřad Plzeňského kraje objektivně a nestranně dohlížel nad územním řízením ve věci stavby ZEVO Chotíkov a hájil veřejný zájem na transparentnost a zákonnost správního řízení. Zvláště když se Plzeňský kraj současně zavázal k poskytnutí veškeré součinnosti směřující k realizaci stavby ZEVO Chotíkov. Žalobce je proto přesvědčen, že Krajský úřad Plzeňského kraje a úřední osoby do Krajského úřadu Plzeňského kraje zařazené jsou ve věci stavby ZEVO Chotíkov podjaté, a to z důvodu své faktické podřízenosti Plzeňskému kraji. Skutečnost, že otázka podjatosti byla posouzena chybně a v rozporu s příslušnými zákonnými ustanoveními, zakládá dle právního názoru žalobce, ve světle žalobcem namítaných skutečností, nezákonnost celého napadeného rozhodnutí.

Sub IV. žaloby je Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov v souvislosti s výše uvedeným přesvědčeno, že žalovaný po právní stránce vyřešil vadně rovněž odvolací námitku o nezákonnosti postupu orgánu I. stupně, konkrétně pověřené úřední osoby Marie Aschenbrennerové, která v průběhu řízení postupovala ve vztahu ke Stavebníkovi zcela nestandardně a nezákonně. Její nestandardní a nezákonné postupy spočívaly mimo jiné v neoficiálních výzvách Stavebníka k doplnění žádosti a spisového materiálu činěných výhradně telefonicky a prostřednictvím neoficiální e-mailové komunikace, a to aniž by použila prostředky oficiální elektronické komunikace, totiž doručení do datové schránky, jak jí ukládá správní řád, nebo aby řízení přerušila, jak předvídá § 64 odst. 1 správního řádu. Žalobce nezákonnost těchto kroků úřední osoby M.A. namítal již v průběhu ústního jednání v dané věci konaného dne 3. 5. 2012 a dále také v odvolání proti rozhodnutí I. stupně. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal tak, že správní orgán nemusí vždy postupovat dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, přičemž „*E-mailovou komunikaci nepovažuje odvolací orgán v dnešní době za nestandardní - tato komunikace je zcela běžná.*“ a námitku žalobce zamítl. Žalobce se s takovým závěrem žalovaného nemůže ztotožnit, neboť zásadně odporuje příslušným ustanovením správního řádu. Konkrétně § 21 správního řádu stanoví možné způsoby doručování právníkům osobám, tj. písemně na adresu sídla právnické osoby či její organizační složky, nebo prostřednictvím veřejné datové sítě. Takovým doručením prostřednictvím veřejné datové sítě pak dle zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, v platném znění, je toliko doručení do datové schránky právnické osoby. Žádné z platných ustanovení správního řádu, stavebního zákona ani zmíněného zákona č. 300/2008 Sb. neumožňuje správním orgánům, jakožto orgánům veřejné moci, doručování výzev k doplnění žádosti a dalších podkladů prostřednictvím e-mailu nebo telefonicky. V této souvislosti je žalobce nucen připomenout ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle kterých lze státní moc uplatňovat pouze v případech, mezích a způsobem stanoveným zákony. Stejně tak ust. § 2 správního řádu stanoví, že „*správní orgány postupují v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.*“ Správní orgány tak mohou postupovat výhradně *secundum et intra legem*, bez ohledu na běžnost použití

obdobných postupů v soukromoprávních vztazích a nezávisle na úvahách či domněnkách žalovaného. Z obsahu předmětné korespondence je zřejmé, že úřední osoba M.A. provedla pro stavebníka zcela nestandardně a mimoprocesně předběžnou kontrolu správnosti jeho žádosti, čímž podstatně narušila zákonný proces prošetření takové žádosti. Bezdůvodně tak zvýhodnila Stavebníka oproti jiným žadatelům, resp. účastníkům územního řízení. Dle právního názoru žalobce jsou proto namítané postupy úřední osoby M.A. nezákonné, když odporují kogentním ustanovením správního řádu, jakož i dalších právních předpisů, v důsledku čeho je nezákonné rozhodnutí I. stupně, jakož i napadené rozhodnutí, které tento nezákonný postup, odporující ústavnímu pořádku, uznal za správný a v souladu s právním řádem. Tuto zjevnou nezákonnost územního řízení je pak nutno dát do souvislosti s namítanou podjatostí právě úřední osoby M.A. a všech úředních osob zařazených do Krajského úřadu Plzeňského kraje, v této souvislosti zejména Ing. arch. Miloslava Michalce, který namítaný nezákonný postup úřední osoby M.A. posvětil jako správný, a to i přes to, že nemá žádnou oporu v zákoně. Tyto okolnosti tak pouze podtrhují žalobcovo přesvědčení o tom, že ze strany Krajského úřadu Plzeňského kraje existuje vážný zájem na co nejrychlejším a „bezproblémovém“ průběhu umístění a schválení stavby ZEVO Chotíkov, aniž by dostatečně, resp. jakkoliv reflektoval veřejný zájem na řádném výkonu státní správy.

Sub VII. žaloby Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov namítá ve smyslu § 23 odst. 10 zákona č. 100/2001 Sb. nezákonnost procesu posuzování vlivu stavby na životní prostředí provedeného Krajským úřadem Plzeňského kraje pod sp. zn. PLK 1595 (dále jen „EIA“). V první řadě žalobce vznáší námitku podjatosti všech úředních osob zařazených do Krajského úřadu Plzeňského kraje, a to pro prokazatelně existující závazek a podstatný zájem Plzeňského kraje, jakožto zaměstnavatele úředních osob zařazených do Krajského úřadu Plzeňského kraje, na co nejrychlejším povolení a realizaci stavby ZEVO Chotíkov. Jak je již výše uvedeno, je Plzeňský kraj bezprostředně zainteresován na výsledku územního řízení a tedy i na výsledku procesu EIA, který vydání územního rozhodnutí podmiňuje. Plzeňský kraj je zároveň integrátorem systému nakládání s odpadem v Plzeňském kraji a jako takový ještě před zahájením procesu EIA schválil zásady integrovaného systému nakládání s komunálním odpadem, v němž právě se stavbou ZEVO Chotíkov jako základním bodem celého systému počítá. Je tak zřejmé, že Krajský úřad Plzeňského kraje jako orgán Plzeňského kraje měl bezprostřední zájem na kladném závěru EIA a že jeho závěry EIA nemají relevantní váhu pro samotná navazující řízení. Krajský úřad jako orgán kraje prosazoval správnost řešení, které sám navrhl a schválil.

IV.B Žaloba žalobce b) Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu

V žalobě došlé soudu dne 17. 12. 2012 žalobce Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu porušení ust. § 14 správního řádu o vyloučení úředních osob z projednávání a rozhodování věci nenamítal.

Ohledně ostatních žalobních bodů se odkazuje na úplný text žaloby Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (spis ve věci původně vedené pod sp. zn. 30A 75/2012, čl. 1-11) a žaloby Děti Země – Klubu za udržitelnou dopravu (spis ve věci vedené pod sp. zn. 30A 76/2012, čl. 1-13, resp. 16-27), jakož i na další podání žalobce b), a to sdělení č. 1 datované dne 29. 1. 2013, vyjádření č. 1 datované dne 27. 2. 2013, vyjádření č. 2 datované dne 7. 6. 2013, vyjádření č. 3 datované dne 2. 7. 2013, stížnost č. 1 datovanou dne 2. 7. 2013, vyjádření

č. 4 datované dne 10. 7. 2013, vyjádření č. 5 datované dne 27. 7. 2013, vyjádření č. 6 datované dne 8. 9. 2013, vyjádření č. 7 datované dne 15. 11. 2013, vyjádření č. 2 (replika) datované dne 23. 12. 2013, stížnost č. 2 datovanou dne 7. 4. 2014, vyjádření č. 8 datované dne 13. 5. 2014, vyjádření č. 9 datované dne 6. 6. 2014 a vyjádření č. 10 datované dne 16. 7. 2014 (spis ve věci vedené pod sp. zn. 30A 76/2012, čl. 47-67, 92-95, 106-114, 115-126, 127-130, 132-135, 144-147, 156-168, 169-172, 176-182, 183-184, 193-196, 207-210 a 230-233).

V. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Plzeňského kraje se písemně vyjádřil k žalobě Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov dne 3. 4. 2013 pod čj. ŽP/3081/13 (odbor životního prostředí) a dne 4. 4. 2013 pod čj. RR/738/13 (odbor regionálního rozvoje) a k žalobě Děti Země – Klubu za udržitelnou dopravu dne 30. 1. 2013 pod čj. ŽP/848/13 (odbor životního prostředí) a dne 30. 1. 2013 pod čj. RR/99/13 (odbor regionálního rozvoje).

Ad III. žaloby Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov žalovaný správní orgán uvedl, že o námitkách podjatosti uplatněným proti oprávněným úředním osobám bylo rozhodnuto v souladu se správním řádem. Na základě sdělení Ministerstva pro místní rozvoj čj. MMR-28731-2012-83/1794 ze dne 28. 8. 2012 rozhodl ředitel Krajského úřadu Plzeňského kraje o námitce podjatosti vedoucího odboru regionálního rozvoje usnesením čj. KŘE/1222/12 ze dne 10. 9. 2012, o námitce podjatosti týkající se Mgr. Jaroslavy Milerové pak rozhodl vedoucí odboru regionálního rozvoje usnesením čj. RR/2946/12 ze dne 24. 9. 2012. Žalobce se proti žádnému z těchto usnesení neodvolal. Žalovaný dále trvá na tom, jakým způsobem posoudil námitku žalobce uplatněnou v odvolání, která se týká určení oprávněné úřední osoby Městského úřadu Nýřany a v této věci odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále uvádí, že nemá důvod pochybovat o správnosti sdělení Ministerstva pro místní rozvoj.

Ad IV. žaloby Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov se žalovaný správní orgán vyjádřil tak, že trvá na tom, jakým způsobem se vyrovnal s touto odvolací námitkou týkající se postupu pověřené úřední osoby Městského úřadu Nýřany a odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí. Ve věci podjatosti pověřené úřední osoby M.A. odkazuje na usnesení vedoucího odboru Městského úřadu Nýřany čj. OV-Mrá/15308/2012 ze dne 2. 7. 2012 a na rozhodnutí žalovaného čj. RR/2681/12 ze dne 3. 9. 2012, kterým bylo usnesení vedoucího stavebního úřadu v odvolacím řízení potvrzeno.

Ad VII. žaloby Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov žalovaný správní orgán uvedl, že proces posuzování vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb. vykonává krajský úřad v přenesené působnosti. Samospráva kraje je od vedení procesu odloučena a nemá kromě možnosti vyjádření (§ 6 odst. 6 tohoto zákona) na jeho průběh vliv. Nelze usuzovat, že by spolupráce PK na integrovaném systému nakládání s komunálními odpady nějak zavazovala krajský úřad k nějakému odlišnému způsobu vedení procesu EIA. Žalobce žalobou pouze namítá podjatost úředních osob, nesměruje žalobu vůči jakémukoli rozhodnutí o podjatosti. Navíc dle sdělení Ministerstva životního prostředí ČR čj. 1080/520/2010 ze dne 19. 1. 2011 nelze námitku podjatosti v rámci procesu EIA řešit dle správního řádu, jelikož dle zákona č. 100/2001 Sb. se na proces EIA správní řád nevztahuje a

tento zákon sám tuto problematiku neřeší. Z tohoto důvodu je dle žalovaného námitka žalobce ve vedeném soudním řízení bezpředmětná.

Ohledně vyjádření žalovaného správního orgánu k dalším žalobním bodům obsaženým v obou žalobách se odkazuje na úplný text vyjádření Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 3. 4. 2013, čj. ŽP/3081/13 (spis ve věci původně vedené pod sp. zn. 30A 75/2012, čl. 69a-69c), a ze dne 30. 1. 2013, čj. ŽP/848/13 (spis ve věci vedené pod sp. zn. 30A 76/2012, čl. 74-76), a Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 4. 4. 2013, čj. RR/738/13 (spis ve věci původně vedené pod sp. zn. 30A 75/2012, čl. 67-69), a ze dne 30. 1. 2013, čj. RR/99/13 (spis ve věci vedené pod sp. zn. 30A 76/2012, čl. 79-81).

VI. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Ad III. žaloby Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov Plzeňská teplárenská, a.s., uvedla, že námitka podjatosti zaměstnanců správního orgánu I. stupně a žalovaného je vznášena bez uvedení jakéhokoliv relevantního důvodu, resp. bez specifikovaného důvodu založeného na tom, jak konkrétně mělo dojít v dané věci k rozhodnutí zatíženého touto vadou. Osoba zúčastněná na řízení odkazuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2004, sp. zn. 2 As 21/2004, a dále pak na nejnovější rozhodnutí v obdobné záležitosti, kterým je usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 19/2010-106. Z právních názorů tam uvedených nelze bez dalšího uvést, že rozhoduje-li orgán v přenesené působnosti obecného nebo krajského úřadu, který je zároveň součástí orgánu rozhodujícího v působnosti samosprávné, že je zde automaticky patrné podezření z ovlivnění jinými než zákonnými prostředky. V takovém případě by např. automaticky ex lege byla podjata řada stavebních úřadů obcí, které jsou samy o sobě účastníky řízení o územním rozhodnutí podle ustanovení § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a zároveň „jejich“ stavební úřad vede takové řízení. Musí zde být zjevný a konkrétní důvod, ze kterého vyplývá zasahování zástupců samosprávy do rozhodování orgány státní správy. Ze žaloby žádné konkrétní důvody, pro které by jakákoliv z výše uvedených osob mohla být podjata, nevyplývají. Naopak v rámci řízení žalovaný učinil veškeré od něj oprávněně očekávané kroky, na základě kterých právě takto potenciálně podjatý správní orgán – Odbor výstavby Městského úřadu Města Touškov – sám vyloučil z projednávání a pověřil v řízení jiný správní orgán, u kterého tato podjatost nemůže být předpokládána. Osoba zúčastněná na řízení považuje dokonce tuto argumentaci žalobce za ryze účelovou, protože je uplatněna vůči postupu, který bránil uplatnění obdobné námitky (pravděpodobně úspěšné) proti Městskému úřadu Města Touškov. Ten je orgánem Města Touškov, které bude mít patrně určité a nikoli bezvýznamné finanční benefity od osoby zúčastněné na řízení spočívající co do důvodu právě v tom, že v jeho blízkosti bude realizována stavba ZEVO Chotíkov. Takový důvod (ryze ekonomické závislosti, resp. zvýhodnění) zde tedy existuje. Pokud žalobce odkazuje na jím předložený důkaz Dohody o partnerství a spolupráci na integrovaném systému nakládání s komunálními odpady v Plzeňském kraji, pak z tohoto samo o sobě ničeho nevyplývá. Není ani tvrzeno, že by Plzeňský kraj (resp. jeho krajský úřad) měl mít z této dohody jakoukoli zjevnou či účelovou výhodu, pro kterou by mělo dojít k ovlivňování jeho zaměstnanců či zaměstnanců jiných správních orgánů. Jedinou výhodou (pro kterou však byl mimo jiné kraj jako entita zřízen) bude relativně bezproblémový systém

nakládání s komunálním a jiným odpadem pro občany Plzeňského kraje. Je možné, že s tímto postupem žalobce nesouhlasí, na což má jisto jistě právo, nezakládá to však žádný důvod podjatosti, pokud odborná a politická veřejnost je jiného názoru, než právě on. Skutečnost, že zákon o krajích popisuje jistou hierarchii v rámci organizace kraje, resp. krajského úřadu, lze považovat za notorietu. Je však jím zároveň striktně oddělena samospráva a výkon přenesené působnosti, kdy pro jejich tvrzené vzájemné ovlivňování musí být dle přesvědčení osoby zúčastněné na řízení dán ještě další důvod, nežli obecné poukazování na dohodu uzavřenou v samosprávné působnosti. Měla-li být jakási zcela obecná podpora budoucího a nekonkrétního záměru stavby takového zařízení na území Plzeňského kraje důvodem pro akceptaci námítky podjatosti, pak lze uvést, že v rámci České republiky není žádného kraje, který by toto územní řízení mohl provádět, protože většina má podobné dokumenty s podobným záměrem spočívajícím v budoucí stavbě závodu na energetické zpracování odpadu. Stejně tak by měly být vyloučeny ústřední orgány státní správy, protože z jejich pera pochází Operační program Životní prostředí, v jehož rámci je též výslovně vyslovena neurčitá a obecná podpora takovým zařízením, kdy se zájemci mohou ucházet o poskytnutí státního, resp. evropského dotačního titulu na podporu jeho výstavby. A nakonec je vyloučena též úroveň evropská, kdy tato musí před vypsáním dotačního programu tento akceptovat, tj. souhlasit s možnou budoucí podporou takových zařízení, a spatřovat v něm pro region a jeho občany jistý benefit. Všechny tyto orgány takové stavby podporují. Platila-li by proto logika žalobce, nezbylo by než konstatovat, že jsou pro řízení podjaté všechny tyto úrovně, protože každá z nich přímo či nepřímo takovému záměru vyslovuje konkrétnější či obecnější podporu. Nad to správní soud je povolán řešit právní záležitosti, nikoliv politické neshody, resp. rozdílné názory, které jsou obvyklé a přirozené mezi určitými zájmovými skupinami, odborníky a politiky. Z tvrzení žalobce však žádný právní problém in concreto nevyplývá.

Ad IV. žaloby Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov se osoba zúčastněná na řízení vyjádřila tak, že z § 15 odst. 1 ve spojení s § 19 odst. 3 správního řádu vyplývá, že úřední osoba může jednotlivá sdělení činit i ústně nebo pomocí běžné elektronické pošty. Takový postup tedy neodporuje zákonu a lze jej považovat u řady správních řízení za obvyklý a ulehčující vzájemnou komunikaci správního orgánu a účastníka. K tomu pak lze též odkázat např. na § 4 odst. 1 či § 6 odst. 1 správního řádu, kdy je správní orgán povinen vycházet účastníkům vstříc a respektovat zásady hospodárnosti řízení. Taktéž lze odkázat na § 45 odst. 2 citovaného zákona, kdy správní orgán má povinnost v žádosti nalezené vady odstraňovat prioritně na místě, tj. při osobním jednání. S ohledem na skutečnost, že žalobce nespecifikuje, čím měl být obsah takové komunikace vadným, což by mohlo vést k závěru o nějakém porušení zákona, je námítkou zcela obecnou. Takové jednání je zákonem dovolené, někdy dokonce vyžadované. Proto je osoba zúčastněná na řízení přesvědčena, že se jedná o toliko účelovou žalobní argumentaci a tedy nedůvodnou.

Ad VII. žaloby Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov Plzeňská teplárenská, a.s., v plném rozsahu odkázala na své vyjádření k žalobnímu bodu *III.* žaloby tohoto žalobce s tím, že důvody v této žalobě uvedené nejsou nikterak specifikovány, a to zejména ve vztahu k jednotlivým zaměstnancům a popisu, v čem konkrétně namítané skutečnosti měly ovlivnit zákonnost a zejména nestrannost a nezávislost rozhodování.

Ohledně vyjádření osoby zúčastněné na řízení k dalším žalobním bodům obsaženým v obou žalobách se odkazuje na úplný text jejich vyjádření datovaných dne 30. 7. 2013 (spis ve věci původně vedené pod sp. zn. 30A 75/2012, čl. 85-92) a dne 2. 8. 2013 (spis ve věci vedené pod sp. zn. 30A 76/2012, čl. 148-155).

VII. Jednání před soudem

V řízení před soudem se uskutečnila tři jednání: dne 3. 6. 2014 byly prezentovány žalobní body z obou žalob, dne 17. 6. 2014 byl rekapitulován dosavadní průběh správních řízení a dne 25. 7. 2014 byly prezentovány konečné návrhy účastníků řízení a závěrečné slovo osoby zúčastněné na řízení a byl vyhlášen rozsudek.

Žalobce Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu ve svém konečném návrhu poukázal na dva aktuální rozsudky, které zrušily územní rozhodnutí pro dvě spalovny (v Karviné a v Komořanech) z důvodu zjevné podjatosti žalovaného krajského úřadu či stavebního úřadu. Tyto rozsudky lze dle jeho názoru zcela aplikovat i na předmětný soudní spor. Jedná se o rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 4. 2014, čj. 22 A 221/2011-123, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 7. 2014, čj. 15A 127/137.

Žalobce Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov se ve svém konečném návrhu mj. připojil ke stanovisku Děti Země – Klubu za udržitelnou dopravu stran odkazu na aktuální rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 4. 2014, čj. 22 A 221/2011-123, a Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 7. 2014, čj. 15A 127/137. Závěry obou těchto soudů lze převzít i pro projednávanou věc. V průběhu řízení bylo dostatečně prokázáno, že existují přinejmenším pochybnosti o tom, zda vyřizující úřední osoby byly skutečně nepodjaté, což je samo o sobě nutné shledat jako důvod pro vyslovení podjatosti těchto osob ve smyslu § 14 správního řádu. Jednak obsahem Dohody o partnerství a jednak – eufemisticky řečeno – „asertivním“ jednáním M.A. ve vztahu k žadateli v neprospěch žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně jsou dle žalobce jednoznačně dány značné pochybnosti o nepodjatosti jak citované úřední osoby, tak i všech úředních osob zařazených do Krajského úřadu Plzeňského kraje, které z pohledu žalobce nezákonné jednání paní M.A. posvětily v odvolacím řízení. Právě z obsahu Dohody o partnerství vyplývá závazek Plzeňského kraje zajistit „hladký“ a rychlý průběh správního řízení. Žalobce je přesvědčen, že právě „přehlédnutím“ některých podstatných procesních i věcných vad správního orgánu I. stupně tento závazek z citované Dohody Plzeňský kraj naplnil, a i proto jej považuje žalobce za orgán systémově podjatý ve smyslu průlomového judikátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, čj. 1 As 89/2010-119, jehož závěrů se žalobce opětovně dovolává.

Žalovaný správní orgán v konečném návrhu konstatoval, že námitky uplatněné v obou žalobách jsou nedůvodné a jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Osoba zúčastněná na řízení v závěrečném slově mj. uvedla, že námitky žalobce a) ohledně údajné podjatosti žalovaného a jeho zaměstnanců nemají žádné opodstatnění, protože jsou jimi rozporovány samotné principy celého územního a stavebního řízení tak, jak jsou právními předpisy nastaveny. Např. podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je obec vždy účastníkem územního řízení. Podle tvrzení žalobce a) by tak byl a priori podjatý každý stavební úřad, který je v takové obci zřízen, a bylo by tak namítanou vadou postiženo každé

řízení, kde se taková obec jako orgán se samostatnou působností vyjadřuje jako účastník v tom kterém řízení. V analogickém postavení, kdy navíc Plzeňský kraj se v rámci řízení nikterak nevyjadřoval, ať i závazným či nezávazným stanoviskem, je i vztah jeho a žalovaného. Osoba zúčastněná na řízení je přesvědčena, že v řízení nebylo žádným způsobem prokázáno, a to byť v náznacích, jakékoliv ovlivňování ze strany politické organizace, kdy tak nejsou splněny podmínky pro pochybnost o nepodjatosti té které osoby podílející se na rozhodnutí tak, jak je vnímá usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 19/2010-106.

VIII. Vlastní argumentace soudu

Ú v o d

Vyloučení úředních osob z projednávání a rozhodování věci je v řízení před správními orgány upraveno především v § 14 správního řádu. Důvodem tohoto vyloučení je důvodný předpoklad, že úřední osoba má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Vyloučení pro podjatost uplatňuje buď účastník řízení (§ 14 odst. 2), nebo úřední osoba (§ 14 odst. 3). Že úřední osoba nedostála své povinnosti o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, bezodkladně uvědomit svého představeného, by podle názoru soudu mohlo být úspěšným žalobním bodem toliko tehdy, kdyby šlo o zjevné okolnosti. Jestliže se jedná o okolnosti nikoli zjevné, jako je tomu v právě přezkoumávané věci, lze v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dosíci před správním soudem úspěchu jen tehdy, jestliže žalobce řádně namítal podjatost úřední osoby již jako účastník správního řízení a současně tuto podjatost namítal řádně a včas v rámci svých žalobních bodů.

Postup podle zákona č. 100/2001 Sb.

Ve vztahu k procesu EIA namítlo Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov podjatost úředních osob v bodě VII. své žaloby. Z tvrzení tohoto žalobce ani z předloženého správního spisu zachycujícího proces EIA minimálně od 26. 8. 2011 do 17. 2. 2012 není ovšem patrné, že by tu byla takováto námitka kýmkoliv uplatněna, a proto soud nemohl vzhledem k výše uvedenému uznat žalobní bod týkající se možné podjatosti úředních osob podílejících se na postupu podle zákona č. 100/2001 Sb. za důvodný.

Řízení o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby

Ve vztahu ke stavebnímu úřadu namítalo Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov podjatost paní M.A. jak v řízení o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby, tak v bodě IV. své žaloby.

K tomu soud uvádí, že podle § 45 odst. 2 části věty před středníkem správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě.

Ohledně výkladu tohoto ustanovení došla doktrína zejména k těmto poznatkům: „*Je-li to možné, pomůže správní orgán žadateli odstranit vady žádosti na místě nebo mu dá k jejich*

odstranění přiměřenou lhůtu. Toto pravidlo stanovil i správní řád z roku 1967, ani dnes však není správním řádem výslovně rozlišováno, v jakých případech má správní orgán pomoci podateli vady odstranit, a kdy ho má pouze vyzvat, aby v přiměřené lhůtě tyto vady odstranil sám. Vhodnost konkrétního řešení je třeba posuzovat podle okolností daného případu.“ (Luboš Jemelka a kol.: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 180) a „Správní řád nemůže jako obecná norma stanovit, v jakých případech má správní orgán pomoci žadateli nedostatky odstranit na místě a v jakých případech jej má vyzývat k jejich odstranění a určovat mu k tomu lhůtu, taková detailní úprava by ostatně v obecném procesním předpise ani nebyla možná, neboť nelze předjímat všechny situace, které by mohly v jednotlivých řízeních nastat. Postup správního orgánu se musí odvíjet jednak od toho, jaký nedostatek (nedostatky) podaná žádost má, a dále od toho, jakým způsobem byla žádost podána.“ (Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, s. 480).

Z řečeného plyne, že je na správním orgánu, aby zvolil nejvhodnější řešení podle konkrétního případu. Vycházet by přitom měl zejména z § 6 odst. 2 věty první správního řádu, podle něhož správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje.

V daném případě bylo ze spisu předloženého správním orgánem zjištěno, že dne 2. 3. 2012 podala Plzeňská teplárenská, a.s., Městskému úřadu Nýřany, odboru výstavby, žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov. K této žádosti však nebyly přiloženy některé z příloh a za podání žádosti nebyl uhrazen správní poplatek. Oprávněná úřední osoba M.A. proto dne 29. 3. 2012 telefonicky a dne 30. 3. 2012 e-mailem vyzvala zástupce Plzeňské teplárenské, a.s., k zaplacení správního poplatku za územní řízení a k dodání vyjádření správců sítí k předloženému záměru (RWE, ČEZ, O2, Radiokomunikace a a Vodárna) a dále k dodání dokladu o dodatečném vynětí několika pozemků ze ZPF.

Vzhledem k tomu, že správní orgány mají při odstraňování vad podání určitou volnost, a k tomu, že v daném případě šlo toliko o správní poplatek a některé z příloh objemné žádosti, se soud neztotožnil s názorem žalobce a), že pověřená úřední osoba M.A. v průběhu řízení postupovala ve vztahu k Plzeňské teplárenské, a.s., zcela nestandardně a nezákonně. V souvislosti s tím soud rovněž neakceptoval žalobní bod týkající se možné podjatosti pověřené úřední osoby M.A. podílející se na řízení o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Soud zde v zásadě sdílí důvody vyjádřené v usnesení vedoucího odboru výstavby Městského úřadu Nýřany ze dne 2. 7. 2012, čj. OV-Mrá/15308/2012, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 3. 9. 2012, čj. RR/2681/12.

Řízení o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby

Ve vztahu k žalovanému správnímu orgánu namítalo Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov podjatost ředitele Krajského úřadu Plzeňského kraje, vedoucího odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje a právničky odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje jak v řízení o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby, tak v bodě III. své žaloby.

K tomu zdejší soud uvádí, že ohledně zaměstnanců územních samosprávných celků, kteří rozhodují ve věcech týkajících se zájmu těchto celků, došel rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomuto sjednocujícímu právnímu názoru: „Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 správního řádu její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“ (usnesení ze dne 20. 11. 2012, čj. 1 As 89/2010-119, publikované pod č. 2802/2013 Sb. NSS).

Za velice významný považuje zdejší soud rovněž dovětek Nejvyššího správního soudu o tom, že *k pochybám o nepodjatosti postačí i poměrně nízká míra podezření*.

Za naprosto klíčové pokládá zdejší soud zejména tyto části odůvodnění citovaného sjednocujícího usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu:

„[63] Ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004 (a obdobně i ustanovení § 9 odst. 1 správního řádu z roku 1967) je proto nutno vykládat tak, že důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby je její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku v případě, že se rozhoduje ve věci týkající se přímo nebo nepřímo tohoto územního samosprávného celku, tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky. Rozšířený senát podotýká, že k pochybám o nepodjatosti postačí i poměrně nízká míra podezření, neboť – jak výše vyložil – existence „systémového rizika podjatosti“ je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a „podezřívavosti“ při posuzování důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení. Důvody k uvedenému podezření mohou být nejrůznějšího druhu a nelze je specifikovat jinak než obecnými rysy a představitelnými příklady. Bude se jednat o takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Uvedenými skutečnostmi mohou být například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení či je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby. Příkladem může být zájem politických činitelů či jiných v rámci daného územního samosprávného celku vlivných osob (např. zákulisních aktérů místní politiky či podnikatelských subjektů) na určitém výsledku řízení (např. na tom, aby určitá stavba, činnost apod. byla povolena, anebo naopak nepovolena); takový zájem lze vysledovat například z různých mediálních vyjádření, předvolebních slibů, konkrétních investičních či jiných obchodních počínů, předchozích snah nasměrovat určité související rozhodovací procesy určitým způsobem apod. Stejně tak uvedenou skutečností může být samotná povaha a podstata rozhodované věci, její kontroverznost či politický význam a s tím spojené zájmy. Zjevně a bez dalšího pak uvedenými skutečnostmi budou podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné úřední osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu.

[64] Na druhé straně signálem nadkritické míry „systémového rizika podjatosti“ zpravidla nebude samotný fakt, že rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku bude mít dopad na tento celek. Proto např. nebude zpravidla důvodem k pochybám o nepodjatosti

úředníka územního samosprávného celku samotná skutečnost, že jím vydané stavební povolení se dotkne majetkových či jiných zájmů obce, v níž bude stavba uskutečněna (typicky tím, že stavba bude zbudována na pozemku obce či na pozemku s obecními pozemky sousedícím), půjde-li o běžné, obecně vzato nekontroverzní a v měřítkách daného územního celku ve své podstatě nevýznamné dotčení.

[65] Pro posouzení otázky podjatosti úřední osoby přitom není rozhodná formální procesní role územního samosprávného celku v řízení, v němž se tato otázka řeší, nýbrž to, zda má on sám nebo osoby, které jsou schopny jej přímo nebo nepřímo ovlivnit, skutečný (materiální) zájem na jeho výsledku. Zpravidla tedy bude nerozhodné, zda je dotčený územní samosprávný celek „jádrovým“ účastníkem řízení (§ 27 odst. 1 správního řádu z roku 2004), účastníkem podle § 27 odst. 2 téhož zákona, účastníkem podle některého zvláštního zákona anebo že dokonce vůbec účastníkem není.

[66] Při posuzování „systémového rizika podjatosti“ je třeba zohlednit všechny relevantní okolnosti. Svoji roli proto může hrát i konkrétní institucionální uspořádání orgánů územního samosprávného celku, o který se jedná, včetně takového faktoru, jako je jeho velikost, s níž je nezřídka spojena míra odstupu konkrétního úředníka od věci, o které rozhoduje, a od osob, jichž se tato věc týká.“.

Jakkoliv tedy rozšířený senát Nejvyššího správního soudu odmítl pojetí, v němž by byli úředníci územního samosprávného celku automaticky vyloučeni z projednávání a rozhodování ve věcech, které mají dopady na tento celek, přesto je zřejmé, že jeho rozhodnutí představuje nemalý posun oproti pozici, kterou Nejvyšší správní soud zaujal v rozsudku ze dne 16. 12. 2004, čj. 2 As 21/2004-67, publikovaném pod č. 503/2005 Sb. NSS. To je patrné zejména z pasáže citovaného usnesení, v níž rozšířený senát kritizuje neduhy současného českého modelu územní veřejné správy a zdůrazňuje nutnost promítnout povědomí o jejich existenci do rozhodování o podjatosti úředníků obcí a krajů. Podle rozšířeného senátu tak „v soudobém českém modelu spojené územní veřejné správy, v němž státní správu i samosprávu vykonávají z podstatné části orgány územních samosprávných celků jakožto politických entit ovládaných místními či regionálními politickými reprezentacemi, prosazujícími nezřídka partikulární zájmy, a nikoli zájem veřejný, nelze nebezpečí plynoucí ze „systémového rizika podjatosti“ podcenit. Je tomu tak proto, že v modelu, v němž v posledku o osudech zaměstnanců územního samosprávného celku rozhoduje místní či regionální politická reprezentace, nezřídka ovládaná zákulisními vlivovými strukturami, jež z povahy věci má zájmy na tom, aby určité věci místního významu byly řešeny určitým způsobem, fakticky nelze v rámci územní samosprávné jednotky zajistit skutečně úplné oddělení politických a zákonných hledisek při výkonu veřejné správy. (...) proto je nezbytné podezření vyplývající z existence „systémového rizika podjatosti“ brát velmi vážně a s ohledem na smysl a účel § 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004 (resp. § 9 odst. 1 správního řádu z roku 1967) v pochybnostech dát přednost vyloučení všech úředních osob příslušného správního orgánu z úkonů v řízení.“ (bod [67] rozhodnutí rozšířeného senátu).

V daném případě Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov v řízení o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby bezodkladně namítlo podjatost ředitele Krajského úřadu Plzeňského kraje, vedoucího odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje a právničky odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje. Krajský úřad předložil celou záležitost Ministerstvu pro místní rozvoj. Na to Ministerstvo pro místní rozvoj

reagovalo neformálním přípisem ze dne 28. 8. 2012, čj. MMR-28731/2012-83/1794, tak, že zopakovalo podstatu námitky, ocitovalo část ust. § 14 odst. 1 a ust. § 14 odst. 2 správního řádu, prohlásilo, že podjatost se na ředitele krajského úřadu nevztahuje, neboť není oprávněnou úřední osobou, a poněkud nejasně se dovolalo judikatury Nejvyššího správního soudu. Ministerstvo pro místní rozvoj se tedy zabývalo toliko námitkou vůči řediteli krajského úřadu. Pokud šlo o námitku podjatosti vůči vedoucímu odboru regionálního rozvoje krajského úřadu, tu následně řešil ředitel krajského úřadu a pokud šlo o námitku podjatosti vůči právníce odboru regionálního rozvoje krajského úřadu, tu následně řešil vedoucí odboru regionálního rozvoje krajského úřadu.

Podle názoru zdejšího soudu lze po formální stránce obhájit obojí postup: že by Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodovalo o všech třech uvedených zaměstnancích i že se rozhoduje takto kaskádovitě. Jsou zde ovšem dva zcela zásadní nedostatky.

Tím prvním je, že možná podjatost se vztahuje i na ředitele krajského úřadu; on sice nebyl oprávněnou úřední osobou, ale § 14 odst. 1 správního řádu nehovoří pouze o oprávněné úřední osobě, nýbrž o úřední osobě, a tou se rozumí každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, nikoli pouze oprávněná úřední osoba v daném řízení. Jestliže pak následně ředitel krajského úřadu rozhodoval o námitce podjatosti vedoucího odboru regionálního rozvoje, těžko mu upřeme znak, že se bezprostředně podílel na výkonu pravomoci správního orgánu. Ministerstvo pro místní rozvoj tudíž mělo o námitce podjatosti ředitele krajského úřadu rozhodnout formou usnesení a nikoli konstatovat, že na ředitele krajského úřadu se ust. § 14 odst. 1 správního řádu v daném řízení nevztahuje. Ministerstvo pro místní rozvoj se v předmětném neformálním přípise rovněž odvolává na právní názor Nejvyššího správního soudu. To by obecně vzato bylo žádoucí, ovšem ve výkladu ust. § 14 odst. 1 správního řádu tímto soudem došlo, jak konstatováno výše, k nemalému posunu. O tom Ministerstvo pro místní rozvoj v době svého vyřizování předmětné věci vědět nemohlo, ale pro soud je rozhodující nejvíce respektovaná interpretace v době jeho rozhodování (ne v době rozhodování správního orgánu). I když rozhodnutí ředitele krajského úřadu o námitce podjatosti vedoucího odboru regionálního rozvoje a rozhodnutí vedoucího odboru regionálního rozvoje o námitce podjatosti právníčky oddělení regionálního rozvoje jsou bezesporu kvalitnější než způsob, jakým postupovalo Ministerstvo pro místní rozvoj ve věci namítané podjatosti ředitele krajského úřadu, i ona jsou zatížena později překonanou interpretací ust. § 14 odst. 1 správního řádu.

Druhou záležitost představuje dopad již několikrát uvedené „Dohody o partnerství a spolupráci na Integrovaném systému nakládání s komunálními odpady v Plzeňském kraji“. Účastníci této dohody, jak bylo konstatováno, jsou Plzeňský kraj, statutární město Plzeň, obchodní společnost Plzeňská teplárenská, a.s., a Sdružení měst a obcí Plzeňského kraje. Ve své žalobě Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov klade důraz na část I. bod 2 této dohody, který zní: *„Všechny strany této dohody deklarují podporu a společný zájem na vytvoření Integrovaného systému nakládání s komunálními odpady v Plzeňském kraji, s vybudováním zařízení na energetické využití směsných komunálních a podobně vhodných odpadů na území Plzeňského kraje (t. č. v katastru obcí Chotíkov a Města Touškov). V této souvislosti se zavazují v rámci svých kompetencí a možností a bez zbytečných odkladů poskytnout maximální součinnost směřující k realizaci výše uvedeného záměru.“*. Čili je zde

závazek žadatelem o vydání rozhodnutí o umístění stavby a Plzeňským krajem, jehož orgán – krajský úřad v odvolacím řízení rozhoduje, že si poskytnou maximální součinnost směřující k realizaci výše uvedeného záměru. Zdejšímu soudu z toho vyplývá, že stačí-li poměrně nízká míra podezření, pak skutečnost uzavření uvedené dohody přinejmenším v závazku poskytnout maximální součinnost směřující k realizaci výše uvedeného záměru již zakládá důvod pochybovat o nepodjatosti příslušných zaměstnanců Krajského úřadu Plzeňského kraje. Jestliže k takovému závazku došlo, byla naplněna ta poměrně nízká míra podezření, že tu může docházet k podjatosti úředních osob podílejících se na uvedeném rozhodovacím procesu.

Možné je tu ovšem ještě jiné prověření. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu má za to, že zpravidla nebude důvodem k pochybám o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku, půjde-li o běžné, obecně vzato nekontroverzní a v měřítkách daného územního celku ve své podstatě nevýznamné dotčení. Je tomu tak i v daném případě? Podle názoru soudu rozhodně ne. ZEVO Chotíkov není běžnou záležitostí. Mediální zájem o tuto kauzu sám o sobě svědčí o tom, že se zde nejedná o nic běžného. ZEVO Chotíkov není nekontroverzní. Jen máloco v Plzeňském kraji vzbudilo takovou pozornost (množství individuálních připomínek, masivní nasazení ekologických spolků, propagační kampaň příznivců i odpůrců, těsný výsledek místního referenda, aj.). ZEVO Chotíkov nemá být v měřítkách daného územního celku ve své podstatě nevýznamné. Měl by to být přinejmenším jeden z pilířů řešení odpadové situace v Plzeňském kraji (roční kapacita 95 000 tun). I když se věc posoudí z hlediska možných demonstrativních výluk, ani jedna z nich není v přezkoumávané věci naplněna.

Žalobní bod týkající se možné podjatosti výše uvedených úředních osob, podílejících se na řízení o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby, byl tudíž shledán důvodným.

Z á v ě r

Lze proto uzavřít, že v dané věci skutečně nemohl žalovaný rozhodovat o odvolání žalobců (ani dalšího odvolatele) pro vyloučení všech jeho úředních osob a požadavek na postup podle § 131 odst. 4 správního řádu byl zcela důvodný. Za popsané situace, kdy soud dospěl k závěru, že o odvolání by měl rozhodnout zcela jiný správní orgán, by již postrádalo smyslu zabývat se dalšími žalobními námitkami. Po právní moci tohoto rozsudku proto bude na Ministerstvu pro místní rozvoj, aby pověřilo k projednání a rozhodnutí o odvolání jiný orgán než Krajský úřad Plzeňského kraje, který bude povinen věcné námitky žalobců uvedené v odvolání znovu posoudit a vypořádat se s nimi.

IX. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož v řízení před odvolacím správním orgánem došlo k takovému podstatnému porušení procesních ustanovení, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce a) Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov uplatnil požadavek na náhradu nákladů řízení v celkové výši 4.000,- Kč. Soud tomuto žalobci podle citovaného ustanovení přiznal náhradu těchto nákladů jenom v částce 3.000,- Kč představované zaplaceným soudním poplatkem za žalobu, kdežto v částce 1.000,- Kč představované zaplaceným soudním poplatkem za žádost o přiznání odkladného účinku žalobě náhradu nákladů řízení soud žalobci a) nepřiznal, protože v tomto akcesorickém řízení nebyl tento žalobce úspěšný.

Žalobce b) Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu uplatnil požadavek na náhradu nákladů řízení v celkové výši 24.447,- Kč skládající se z částky 4.000,- Kč za kolkové známky, z částky 47,- Kč za poštovné a z částky 20.400,- Kč (6 x 3.400,- Kč) za pět zaslaných vyjádření a jedno ústní jednání. Soud tomuto žalobci podle citovaného ustanovení přiznal náhradu těchto nákladů pouze v celkové výši 3.047,- Kč představované poštovným za doporučený dopis a zaplaceným soudním poplatkem za žalobu, kdežto v částce 1.000,- Kč představované zaplaceným soudním poplatkem za žádost o přiznání odkladného účinku žalobě soud náhradu nákladů řízení žalobci b) nepřiznal, protože v tomto akcesorickém řízení nebyl tento žalobce úspěšný. Žalobci b) nebyla přiznána ani náhrada nákladů řízení ve výši 20.400,- Kč, neboť zdejší soud má za to, že odměnu zástupce a jeho hotové výdaje podle advokátního tarifu lze uznávat toliko v případech stanovených zákonem, tj. dle § 35 odst. 2 s. ř. s. u advokátů a jiných osob, které vykonávají specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů, týká-li se návrh oboru činnosti v nich uvedených.

Osoba zúčastněná na řízení má na náhradu nákladů řízení právo jen ve výjimečných případech, které v tomto řízení před krajským soudem nenastaly (srov. § 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve čtyřech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. července 2014

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková